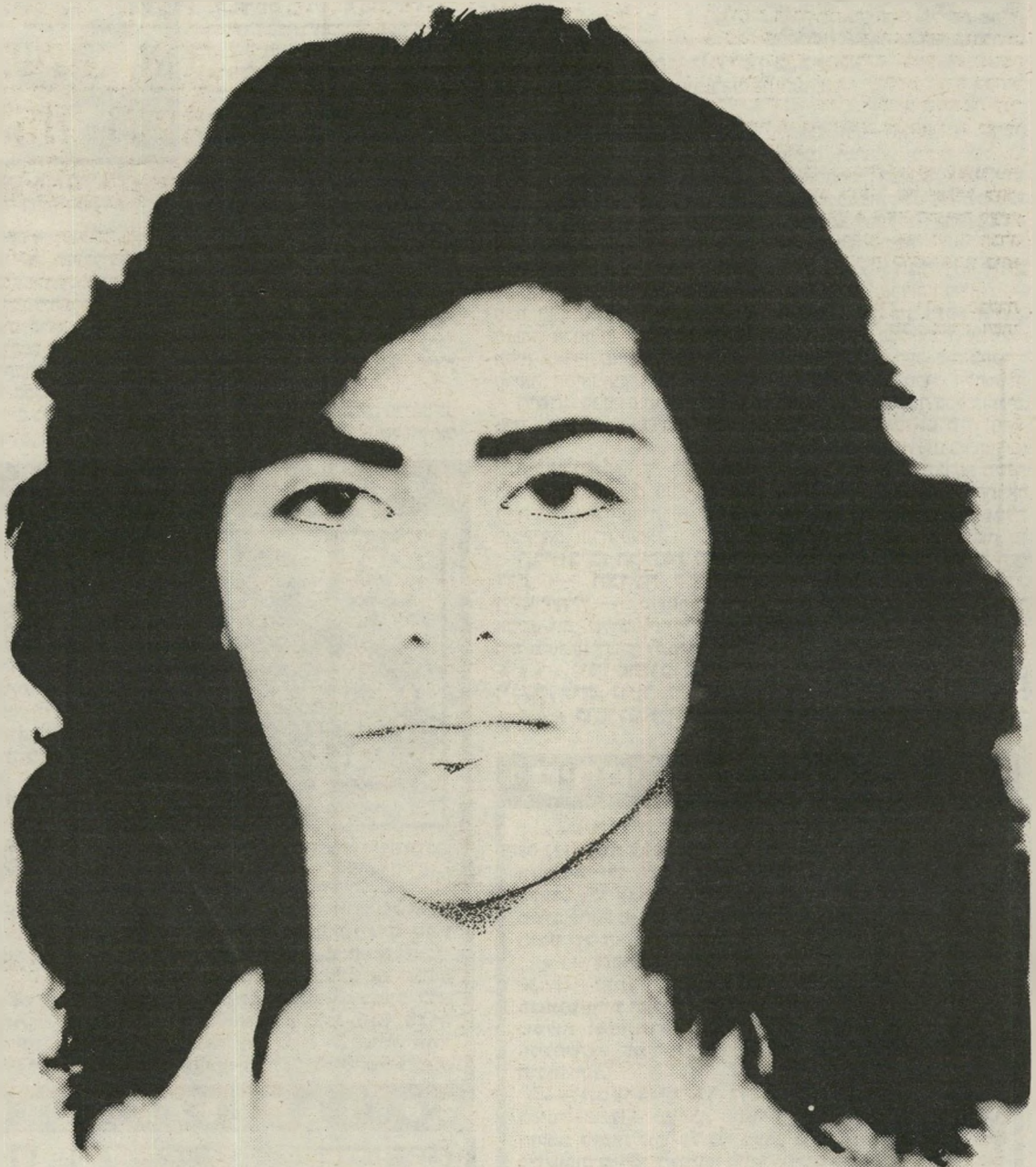

שזוהא הפכה בתיבת במעונו של לחר. כפי עמים הראשונות עוד בדקו אותה בכניסה, אך לאחר מכן ויתרו על הבדיקה. שזוהא הצליחה לדלות ידיעות רבות על הנעשה בתוך צד"ל

בתחילת נובמבר 1988 החליטו מפקדיה שבשאררה מיצתה את יכולתה לספק מידע והורו לה לחסל את לחר. שתי גירסות קיימות לסיבות שהניעו את בשאררה לבצע את ניסיון

וביקש לסדר לה הסעה הביתה. קצת לפני הביאה שלפה בשאררה אקדה קטן מארנקה וירתה שני כדורים בקוטר 0.22 מ"מ. הראשון החטיא, אולם השני פגע בסיעוף אבי העור-

מתקשה בדיוור ומבלה שעות רבות בשינה. פציעתו של לחר שימחה את אויביו צד"ל ויצרה חשש בצד"ל.

ההסתבכות של פרשת המתנקשת שרי
הא בשאררה התחילה, למעשה, שעות אחד רי ההתנקשות. אורי לובראני, מתאם פעולות צה"ל בלבנון, נחרד מהאירוע. צד"ל נחשב לבכ"ר טיפווי. לובראני החליט לנסות ולסחוט גם את הטוב מהרע הזה.

במשך זמן רב לפני כן ניסתה יק"ל (יח"י דתיקשורי-לבנון), בראשות לובראני, לשי-נות את התרמית של צד"ל. לצבאו של סער הדאר יצא פעמים רבות מוניטין לא חיובי, בלשון המעטה. הוא תואר כאוסף של נוצרים קנאים ושכירי-חרב. יק"ל ניסו לשוות ל"צד"ל תרמית של צבא מכובד בעל מערכת חוקים וקוד מוסרי. שזוהא בשאררה הופיעה בדיוק ברגע הנכון כדי להוכיח את התיזה החדשה.

בהורעות לעיתונות ובהצהרות לתיקשורת הדגישו אנשי יק"ל ואנשי צד"ל את ההתנה-גות ההומאנית שגילו שומרי-ראשו של לחר כלפי המתנקשת. הוסבר שהיא הועברה לכלא אל-חייאם ליד מרג-עיון ושגנרל לחר ישפוט אותה בעצמו.

בכל הראיונות ניסו להראות שהתנהגות השומרים היא ההיפך מהמצופה מהמנטליות של ארץ-הארזים. הפירסום התיקשורתי של אז סיבך את העניין. היום, איש לא מוכן לדבר על בשאררה. הודאה בהריגתה תתפרש שוב כהתנהגות ברברית של הצד"ל לניקים ותעמוד בסתירה לדימוי החדש.

מאז לא ברור מה עלה בגורלה של בשאררה. איש כמעט לא שמע עליה. אחד מהשומרים לשעבר בכלא אל-חייאם אמר להעולם הזה: "ראיתי אותה כמעט ככל יום בימים הראי-שונים אחרי ההתנקשות. היא היתה יושבת וקוראת ספרים בצרפתית ובערבית, כנראה משהו קומוניסטי. אחרי חורש בערך היא נעלמה. שאלתי מה קרה לה, אמרו לי שהיא קיבלה מה שהגיע לה".

אנשים נוספים בדרום-לבנון אישרו את הדברים. חלקם אף צחק למישמע השאלה. התשובה נראתה להם כרוהה מאוד.

זכי ג'ובראן, ראש המועצה המקומית גוש-חלב, טוען, בניגוד לדברים שאומרים עליו, כי אין לו קשר ישיר עם צד"ל. בכל זאת אמר: "תגיד לי, אתה משוגע? יש לך איזה שהוא ספק שהרגו את המנוולת הזאת?"

צה"ל ויק"ל הגיבו גם בעניין הזה כדרכם בקודש. לישיבת רובר צה"ל הודיעה שלמיטב ידיעתם בשאררה חיה וקיימת בכלא אל-חייאם. חוץ מזה, הדגישה ההודעה, זה עניין פנימי של צד"ל ויש לשאול את צד"ל בעניין. מלישכתו של אורי לובראני נמסרה תגובה

ששונה היא נוריצתה

ובדרום-לבנון. היא התקרבה מאוד לגנרל וכי-שהיו במצב-רוח נינוח במיוחד אף היתה יותר לו. השמועה טענה שהיא היתה הרבה יותר מאשר סתם ירידה.

ההתנקשות. ברור היה לה שלא תישאר בחי-יים. הראשונה טוענת שלהט הקומוניזם והשיני-אה לישראל ולמשתפים איתה פעולה בערו בעורקיה. השניה אומרת שבשאררה אולצה לעשות את המעשה בגלל לחץ שהופעל עליה. הסורים, כך טוענים, איימו להרוג את הוריה בכיירות. אביה, אנב, שמע על המעשה רק ברדיו. פאואז בשאררה הודיע מיד שבתו מנודה מהמישפחה.

כאותו יום, אחר-הצהריים של ה-9 בנובמבר, בר, אחרי ששתו קפה בצוותא במשך שלוש שעות, ליווה הגנרל את בשאררה לדלת,

קים מהלב ליד שמאל. שומרי-ראשו של לחר הסתערו עליה מיד. היא לא גילתה התנגדות כלשהי.

הירייה הקטנה הזאת מוטטה את כל בניין הקלפים של צד"ל. הגנרל לחר הוכה במצב קשה מאוד לבית-החולים רמב"ם. למרות הרי-דעות מרגיעות של הרדיו בדרום-לבנון, היה ידוע שלחר מפרפר בין חיים ומוות. בדרום היה קיים חשש מפני תהליך של אי-יציבות וחוסר-יודאות לגבי העתיד. חייו של הגנרל ניצלו בזכות הטיפול המצויין שקיבל כיש-ראל, אולם גם הטיפול הזה לא הצליח להשיב אותו לאיתנו. ידו השמאלית משותקת. הוא

רומים מסויימים השמיעו אזהרות, והמהזיר אף דאג להביע באוזני הגנרל את דאגתו לשלומה. הגנרל לא הקשיב. שלושה חודשים לפני ההתנקשות, התפר-צץ מיטעו-נפץ ליד דרך שבה היה אמור הגי-נרל לעבור באותה שעה, לא רחוק מביתו. שוב הגיעו אזהרות ולחר לא התייחס אליהן.

רומה. דובר צה"ל התבקש לאשר סיור בדרום-לבנון ומיפגש עם אנשי צד"ל, אולם סירב. (שש בקשות הועברו בשנה האחרונה). נטען גם שקציני צד"ל אינם מוכנים להיפגש עם עיתונאים. כך יצר צה"ל עירפול מלא בכל המתרחש בדרום לבנון. לדיכוי מקורבים לצי-ד"ל, וביניהם שומרי-ראשו של לחר, אין לק-צינים, למעט לחר אולי, שום בעייה להיפגש עם עיתונאים וצה"ל הוא האוסר עליהם את הדבר. ניסיון להעביר שאלה בעניין בשאררה לק-ציני צד"ל נתקל ב"אין תגובה" תקיפה ביותר.